

vilde vedblive at holde paa det, som var dens gode Ret.

Madvig: At besvare, hvad der er anført af den sidste ærede Taler, maa billigen forbeholdes den ærede Landssthingsmand fra Beile, som har givet Anledning til disse Bemærkninger. Jeg vil dog med Hensyn til, hvad jeg siden kommer til at sige, strax anføre, at det forekommer mig, at den ærede Rigsdagsmand, der nu sidst talte, ikke just ved de Citater, han anførte, beviste, at Coloniernes indre Anliggender vare, hvad han først anførte, de Anliggender, der angik deres Forhold til Moderlandet, og at derfor alle dem vedkommende Anliggender maatte henhøre under Kongeriget's Rigsdag, da der ikke var andre Anliggender, der angik dem. Hvad han anførte, angik Administrationen, men ikke f. Ex. Benyttelsen eller Forsvaret af Colonierne. Der bliver altsaa vist en Deel tilbage, som ikke er indre Anliggender i den Betydning. I hvad den ærede Landssthingsmand fra Beile anførte, var der en heel Deel, som jeg kunde tiltræde, og som jeg derfor gjerne hørte udtale af ham; der var imidlertid en Deel, som jeg ikke ganske kan være enig med ham i. Det Første er et Punkt, som jeg ikke ønsker at gaae længere ind paa, men som jeg dog ikke ganske kan lade staae hen uden nogen Bemærkning; det er den Paastand, at, naar den Competence-Strid, som denne Lov berørte, ikke paa anden Maade kunde løses, saa var den i Fællesforfatningen angivne Wei til at løse den paa, nemlig ved Geheimestatsraadets Mellemkomst, ikke loylik, og at vi derimod havde forvaret os. Jeg veed ikke Andet, end at Fællesforfatningen er bleven os — ikke forelagt, men — bekjendt med denne Bestemmelse, og at vi ikke blot uden Forbehold, men i denne Henseende endogsaa uden nogen Forudsætning ere gaaede ind derpaa med Fællesforfatningen for Die. Om Bestemmelsen angaaende Maaden, hvorpaa Conflictet mellem den hele Repræsentation og Landsdelenes Repræsentationer skulle løses, er en heldig Bestemmelse, skal jeg ikke indlade mig paa; men jeg troer, at det er en Bestemmelse, som vi for Diebliffet maae underkaste os. Hvad

Sagen selv angaaer, da befinde vi os paa et meget uheldigt Standpunkt, idetmindste de, der med mig ere enige, og det er i Grunden den ærede Landssthingsmand fra Beile, naar man troer, at det egentlig Praktiske og det, der vil være i Sagens egen Interesse, er at gaae ind paa det af Regjeringen først forelagte Lovforslag. At forsøge paa at fremkalde dette Forslag igjen og bringe det tillive i dette Dieblif, er upraktisk, det indrømmer jeg meget gjerne; men jeg troer, at den anden Udvei, at antage det nuværende Forslag, er Noget, der i dette Dieblif kun forsaavidt er praktisk, at vi komme til en tilfyneladende Afgjørelse, idet Sagen jo derved fremmes, men, at det bliver upraktisk med Hensyn til Sagens fremtidige Udvikling. Det er ganske sandt, at i de Udtryk, som ere brugte i Bestemmelsen om Grundlovsindskrænkningen, er en Nødvendighed tilstede for Get af Lo, enten en Adskillelse af Coloniernes indre Anliggender og de Anliggender, Colonierne vedkommende, der ikke kunne indbrages under Begrebet „indre“, eller ogsaa atter at gjøre en Forandring i det vedkommende Punkt i Grundlovsindskrænkningen; men jeg troer, at det Sidste, som var Regjeringens første Tanke, er det eneste Rigtige, og jeg vil tillade mig at gjøre opmærksom paa — thi saavidt troer jeg, at jeg er berettiget, ja, nødsaget til at tage Hensyn til, hvad der er foregaaet paa et andet Sted — at der ikke nu foreligger et Lovforslag, der, vedtaget i det andet Thing, tillige har Regjeringens Tiltrædelse; det er det Charakteristiske, at vi ikke vide, om det Forslag, der nu er kommet istand, under en vis Medvirkning af den meget ærede Indenrigsminister, ogsaa har hele Ministeriets Bisald; thvertimod har den ærede Indenrigsminister, hvis jeg ikke tager meget feil, udtrykkeligt reserveret sig herimod og sagt, at der af det hele Ministerium ikke var fattet nogen Mening, denne Sag vedkommende. Det, der nu gjorde, at man i det andet Thing saa aldeles opgav en Tanke, som Regjeringen ikke har udtalt at have definitivt opgivet, var for det Første, at det meget ubehageligt berørte Følelsen, at man, saa nyligt efterat have draget en Demarcationslinie mellem Fællesmonarchiet og Kongeriget og beg-